

4 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

КАКВОТО ПОСЕЕМ, ТОВА И ЩЕ ПОЖЪНЕМ

Излезе сеяч да сее семе; и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха; а други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага; други пък паднаха между тръни; и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха; а други паднаха на добра земя и, като изникнаха, дадоха плод стократен. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша! А учениците Му Го попитаха и рекоха: какво значи тая притча?

Той отговори: вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не виждат и, като слушат, да не разбират. Тая притча значи: семето е словото Божие; а това, що падна край пътя, са ония, които слушат; но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят; а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!

(Лука 8:5-15)

Всеки човек, всеки един от нас, е сеяч на нивата на живота. Всяка наша дума, всяка наша постъпка, всяко наше дело е семе, което ние волно или неволно пръскаме около себе си и което рано или късно дава своите добри или лоши плодове.

Първите, и затова най-отговорните, сеячи са родителите.

Няма по-благодатна почва за сеитба от чистите и невинни детски души. Децата заедно с майчиното мляко всмукват всичко, което изпълва семейната атмосфера. Те улавят с фотографическа точност всеки поглед, всеки жест и стъпка, всяка дума и движение на своите родители. Това именно са най-важните семена, които падат в детски души, и, давайки своите плодове в различно време и в различна възраст, оформят и изграждат човешката личност. Защото чертите на човешкия характер се коренят в детството и юношеството – те са едни или други в зависимост от това, какво е посято в душата на човека в тази най-важна възраст.

Вторите поред сеячи в човешкия живот са учителите и свещениците. Когато дойдоха на власт, комунистическите управници побързаха да унищожат плодоносните традиции на българското образование и го превърнаха в безогледно и безсъвместно копиране на съветския модел. Вместо семената на християнската нравственост, на добротата, човеколюбието и кротостта в детските души упорито и последователно започнаха да насаждат плевелите на злото, на агресивността, лъжата и жестокостта.

Днес тези плевели избухват гъсти, високи, жилави и давят, задушават крехките стъбълца на доброто и човечността, останали като по чудо живи в гъсталака на покварата. В тези години на

духовен мрак и насилствено безбожие учителите задължително бяха впрегнати в тази сатанинска сеитба. А свещениците не само бяха пропъдени от училището, но и от църковния амвон нямаха право да проповядват редовно и свободно. А нали те, учителите, са умът, а свещениците -съвестта на народа. Тяхната задружна сеитба роди и създаде епохата на националното ни Възраждане, ознаменувано с църковна и политическа свобода...

Сега имаме църковна свобода, ала Църквата ни, умишлено разделена, е тежко болна. Имаме също политическа, но нямаме духовна свобода. Защото семената на злото, посети в душите по времето на детството и юношеството, продължават да ни тровят с горчивите си плодове и ние повече или по-малко оставаме роби на злото, пуснало дълбоки корени в нас.

България се нуждае от ново Възраждане. Кой ще посее благодатните му семена, ако не родителите, учителите и свещениците?

Слава Богу, след дълго лутане и съпротива в училищата, макар и експериментално, се въвежда обучение по религия. Хиляди млади сеячи на благовестието ще хвърлят първите семена на доброто в нежната и рохкава почва на детската душа. Отговорността им е огромна. Защото ако са невнимателни и груби, немарливи и двулични, те така ще отъпчат духовната нива, че после никакви добри семена няма да поникнат в нея.

Дано Бог да благослови труда им, да им даде благодатни сили и вдъхновение, та да посеят добри семена. И дано тези семена паднат не на път, не на камък или между тръни, а на добра земя, та да поникнат здрави и силни и да дадат плод стократен (Лука 8:5-8).

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Източник:Пътят към храма – част1

<http://alashkov.wordpress.com/пътят-към-храма/пътят-към-храма-1/>